

Sygn. akt: I C 1736/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2017 roku w S.,

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.,

przeciwko A. R.,

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. R. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 1.043,14 (jeden tysiąc czterdzieści trzy złote czternaście groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 października 2016 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 615,55 (sześćset piętnaście złotych pięćdziesiąt pięć groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności

Sygn. akt I C 1736/16 upr

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w W. w pozwie przeciwko A. R. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 17 października 2016 roku domagała się zasądzenia kwoty 1.605,14 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów sądowych w wysokości 30 złotych oraz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 900 złotych.

W uzasadnieniu pozwu twierdziła, iż wierzytelność objęta żądaniem pozwu wynika z umowy pożyczki pieniężnej nr (...) zawartej z pozwaną. Na jej podstawie powódka zobowiązała się udzielić pozwanej pożyczki w kwocie 1.000 złotych, a pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat wraz z odsetkami umownymi w wysokości stałej stopy oprocentowania 10% w stosunku rocznym. Nadto, zobowiązała się uiścić jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 390 złotych uiszczaną proporcjonalnie do liczby rat pożyczki w terminach spłaty rat pożyczki. Powódka twierdziła, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składały się:

1. 1.000 złotych stanowiąca sumę niespłaconego kapitału pożyczki,
2. 30,14 złotych stanowiąca skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 10 % w stosunku rocznym od kwoty niespłaconego kapitału tj. 1.000 złotych liczonymi od dnia wypłaty pożyczki tj. od dnia 22 czerwca 2016 roku do dnia rozwiązania umowy tj. do dnia 10 października 2016 roku
3. 123 złote tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty,
4. 49 złotych tytułem przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego,
5. 390 złotych tytułem opłaty przygotowawczej,
6. 13 złotych tytułem opłaty za wypłatę pożyczki w formie czeku G.

Powódka twierdziła, że z uwagi na opóźnienie w spłacie pożyczki przekraczające 60 dni rozwiązała umowę pożyczki za dwutygodniowym wypowiedzeniem pismem z dnia 26 września 2016 roku.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 20 grudnia 2016 roku stwierdziwszy brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szczytnie, jako sądowi właściwości ogólnej strony pozwanej.

Pozwana A. R. zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiała się na rozprawę, nie usprawiedliwiła swojej nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka (...) S.A. w W. i pozwana A. R. w dniu 21 czerwca 2016 roku zawarli umowę pożyczki nr (...) na okres 6 miesięcy. Na jej postawie powódka wypłaciła pozwanej kwotę 1.000 złotych, pozwana zobowiązała się zaś zwrócić kwotę pożyczki poprzez wpłatę rat kapitałowych i odsetek, powiększonych o opłatę administracyjną i opłatę przygotowawczą oraz ewentualne koszty dodatkowe na rachunek pożyczkodawcy W związku z zawarciem umowy powódka naliczyła pozwanej opłatę przygotowawczą w kwocie 390 złotych, która została rozdzielona proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i miała być uiszczana przez pozwaną łącznie z ratą pożyczki w terminach spłaty rat. Zgodnie z umową opłata przygotowawcza obejmowała poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, na które składały się m.in. koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy u klienta oraz badanie jego zdolności kredytowej. Nadto, w umowie przewidziano, opłatę za przekazanie kwoty pożyczki do wypłaty w formie czeku G. w wysokości 13 złotych oraz przewidziano, że w przypadku opóźnienia klienta w spłacie pożyczki pożyczkodawca będzie uprawniony do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych na koszt klienta w kolejności:

- V. koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu – 25 złotych,
- VI. koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty – 49 złotych,
- VII. koszt przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty – 49 złotych,
- VIII. koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego – 49 złotych.

Całkowita kwota do zapłaty zastała określona w treści umowy na kwotę 1.419,54 złote.

(dowód: umowa pożyczki nr (...) k. 19-25)

Powódka wypłaciła pozwanej kwotę 1.000 złotych w dniu 22 czerwca 2016 roku.

(bezsporne)

Pismem z dnia 22 czerwca 2016 roku powódka skierowała do pozwanej harmonogram spłat pożyczki, zgodnie z którym pierwszą ratę pożyczki pozwana miała wpłacić 22 lipca 2016 roku, a ostatnią 22 grudnia 2016 roku.

(dowód: harmonogram spłat k. 26)

Pozwana nie wpłaciła żadnej raty pożyczki i powódka w dniu 3 sierpnia 2016 roku sformułowała skierowany do pozwanej monit, w którym wzywała pozwaną do dobrowolnego uregulowania zadłużenia. Dnia 22 sierpnia 2016 skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty, dnia 7 września 2016 roku ostateczne wezwanie do zapłaty. Pismem z dnia 26 września 2016 roku powódka skierowała do pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy pożyczki z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia wzywając jednocześnie do zapłaty całości wymaganego zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki w terminie do dnia 10 października 2016 roku.

(dowód: monit k. 27, wezwanie do zapłaty k. 28, ostateczne wezwanie do zapłaty k. 29, wypowiedzenie umowy pożyczki oraz ostateczne wezwanie do zapłaty, wraz z dowodem nadania k. 30-31)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie, zaś co do wysokości zasadne jest jedynie w części.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana A. R. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiła się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Ustalenia stanu faktycznego sąd poczynił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powódkę w postaci umowy pożyczki, harmonogramu spłaty pożyczki, wezwań do zapłaty, oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki. Dokumenty te były ze sobą zgodne i tworzyły spójny obraz stanu faktycznego, który przez pozwaną nie został w żaden sposób zakwestionowany. Nie oznacza to jednakże, że żądanie pozwu w kształcie zgłoszonym przez powódkę zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, która została zawarta przed dniem 8 września 2016 roku, a której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Zgodnie zaś z przepisem art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. 2016., poz. 1528) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

W warunkach niniejszej sprawy zawarcie przez strony umowy pożyczki było niewątpliwe. Okoliczność tą potwierdza umowa pożyczki załączona do pozwu, harmonogram spłat pożyczki, który zgodnie z treścią zawartej umowy pożyczki miał zostać przesłany pozwanej po wypłaceniu pożyczki. Pozwana, której wraz z odpisem pozwu doręczono wskazane dokumenty nie zakwestionowała faktu wypłaty kwoty pożyczki na podstawie zawartej umowy w wysokości 1.000 złotych w dniu 22 czerwca 2016 roku.

W umowie pożyczki zawartej przez strony przewidziano roczną stałą stopę oprocentowania na poziomie 10%.

Stopa oprocentowania pożyczki jest ceną jaką płaci pożyczkobiorca za możliwość czasowego korzystania ze środków finansowych otrzymanych od pożyczkodawcy na warunkach określonych w umowie pożyczki. Klauzula dotycząca stopy oprocentowania pożyczki stanowi przedmiotowo istotny element umowy pożyczki i w realiach niniejszej sprawy nie przekracza wysokości odsetek maksymalnych określonych w przepisie art. 359 § 2¹ k.c.

Wobec powyższego jako zasadne uznać należy żądanie pozwu w zakresie kwoty 1.000 złotych tytułem niespłaconego kapitału pożyczki, 30,14 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych ustalonych od kwoty niespłaconego kapitału, jak również kwoty 13 złotych tytułem opłaty za przekazanie kwoty pożyczki do wypłaty w formie czeku G..

W ocenie Sądu niezasadne jest żądanie pozwu ponad wskazane powyżej kwoty, a obejmujące opłatę przygotowawczą, opłatę koszty działań upominawczo-windykacyjnych. Łączna kwota tych opłat stanowić miała kwotę 562 złote. Zdaniem Sądu postanowienia umowy w tym zakresie nie wiążą pozwanej.

Zasad swobody zawierania umów nie ma charakteru bezwzględny. Granice swobody umów wyznaczają przepisy prawa i zasady współżycia społecznego, a więc normy pozaprawne (art. 353¹ k.c.). Za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego uznaje się między innymi umowy, zawierane zwłaszcza w obrocie konsumenckim, które kształtują prawa i obowiązki stron stosunku w sposób nieodpowiadający słuszności kontraktowej. W szczególności będą to umowy sprzeciwiające się regułom uczciwości i rzetelności profesjonalnej oraz kontrakty rażąco nierównoważnie kształtujące wzajemne prawa i obowiązki, naruszające zasadę ekwiwalentności świadczeń przy umowie wzajemnej (wyrok SN z dnia 8 października 2004 roku, sygn. akt V CK 670/03). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 czerwca 2005 roku (sygn. akt II CK 739/04) wprost stwierdził, że jeżeli strony nadają zawieranej umowie cechę wzajemności, to mają swobodę w kształtowaniu wynikającego z niej zobowiązania o tyle tylko, o ile ich postanowienia nie podważają zasady ekwiwalentności świadczeń z umowy wzajemnej. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania należy stwierdzić, iż zawarta przez strony umowa była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego w części dotyczącej wskazanych powyżej opłat dodatkowych.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, nie uzgodnione indywidualnie, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Powołany przepis zawiera klauzulę generalną pozbawiającą mocy wiążącej postanowień zamieszczonych w umowie zawartej z konsumentem, określonych przez ustawodawcę jako niedozwolone postanowienia umowne, czyli tzw. klauzule abuzywne. Warunkiem określonej klauzuli umowy za niedozwolone postanowienie umowne jest stwierdzenie, iż zostały spełnione następujące przesłanki: umowa została zawarta z konsumentem, postanowienie umowy nie zostało uzgodnione indywidualnie, postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (art. 385¹ § 3 i 4 k.c.)

Okoliczności w jakich została zawarta umowa pożyczki wskazują, że pozwana poza wskazaniem kwoty pożyczki, nie miała rzeczywistego wpływu na ustalenie kosztów dodatkowych tj. opłaty przygotowawczej, kosztów działań upominawczo-windykacyjnych. Dokument umowy podpisanej przez pracownika powoda ze wskazaniem danych osobowych pozwanej, kwoty pożyczki, stopy oprocentowania, opłaty przygotowawczej oraz przewidzianych kosztów działań upominawczo-windykacyjnych został za pośrednictwem kuriera doręczony pozwanej, która dokument ten podpisała, akceptując tym samym warunki umowy i ponownie przesłany do powódki. Nie sposób w takich warunkach przyjąć, że postanowienia umowy dotyczące tych kosztów dodatkowych zostały indywidualnie uzgodnione z pozwaną.

W przypadku zawarcia przez strony, jak w niniejszym przypadku - odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek, ustalana w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, co odzwierciedla aktualny układ stosunków gospodarczych oraz „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. W warunkach umowy zawartej przez strony wysokość wskazanych odsetek umownych wynosiła 10% w stosunku rocznym i została ustalona na poziomie odsetek maksymalnych. Zastrzeżenie w umowie opłat dodatkowych zmierzało w ocenie Sądu do obejścia przepisów dotyczących odsetek maksymalnych.

Umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy więc uznać te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, stanowiące naruszenie przepisów dotyczących wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego.

W umowie będącej przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu przewidziano opłatę przygotowawczą w wysokości 390 złotych, która obejmować miała koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki na które składają się m.in. koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u klienta, badanie zdolności klienta do spłaty pożyczki. Przewidziane w umowie koszty działań upominawczo-windykacyjnych obejmowały koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu – 25 złotych, koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty – 49 złotych, koszt przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty – 49 złotych, koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego – 49 złotych.

Trudno uznać, aby podmiot, który profesjonalnie zajmuje się udzielaniem osobom fizycznym pożyczek w związku z zawarciem każdej umowy ponosił koszty w wysokości 390 złotych, zwłaszcza że opłata ta, zgodnie z treścią umowy, miała rekompensować koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, na które składać miały się m.in. koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u klienta, badanie zdolności klienta do spłaty pożyczki. Dokument pożyczki został doręczony pozwanej za pośrednictwem kuriera, jednakże powódka nie wykazała jakie z tego tytułu poniosła koszty, jak również nie sposób stwierdzić, aby czynność polegająca na sprawdzeniu przez powódkę zdolności kredytowej pożyczkobiorcy generowała tak wysokie koszty.

W ocenie Sądu opłaty za monity, wezwania do zapłaty powinny wynikać z kalkulacji ich rzeczywistych kosztów, a nie stanowić dodatkowe źródło zysku dla pożyczkodawcy.

Powódka do pozwu dołączyła wprawdzie poświadczone za zgodność z oryginałem pisma w postaci monitu, wezwania do zapłaty, ostatecznego wezwania do zapłaty, które miały być kierowane do pozwanej, jednakże w ocenie Sądu powódka nie wykazała, aby poniosła jakiegokolwiek koszty związane z ich sporządzeniem i wysłaniem, a zwłaszcza aby koszty te obejmowały kwoty 25 złotych czy 49 złotych. Opłaty ukształtowane na takim poziomie wielokrotnie przewyższają rzeczywisty koszt sporządzenia dokumentu, nawet przy uwzględnieniu kosztów biurowych i czasu pracy pracowników. Powódka nie dołączyła do pozwu dowodów doręczenia tych pisma pozwanej. Nie oznacza to oczywiście, że pism tych pozwana nie otrzymała, ale nie można wykluczyć, że monity i wezwania były kierowane do pozwanej za pośrednictwem poczty elektronicznej, co nie generuje kosztów związanych z doręczeniem za pośrednictwem poczty, czy kuriera, zwłaszcza że pozwana podpisując umowę wyraziła zgodę na wysyłanie przez pożyczkodawcę w związku

z wykonywaniem umowy korespondencji na udostępniony adres e-mail. Powódka wprawdzie dołączyła do pozwu poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopią książki nadawczej, ale nie wynika z niej jaki był koszt przesyłki skierowanej do pozwanej.

Poza sporządzeniem monitu, wezwania do zapłaty, ostatecznego wezwania do zapłaty i oświadczenia o wypowiedzeniu umowy powódka nie wykazała, aby sporządzała jakąkolwiek dokumentację w związku z niewykonaniem umowy przez pozwaną, aby podejmowała bliżej nieokreślone czynności związane ze skierowaniem sprawy do postępowania windykacyjnego, co generować miało koszty na poziomie 49 złotych.

W ocenie Sądu postanowienia umowy przewidujące wskazane powyżej opłaty stanowią w istocie obejście przepisów o odsetkach maksymalnych i miały stanowić dla pożyczkodawcy dodatkowe źródło zysku. Strona powodowa nie wykazała też, aby ich wysokość była efektem indywidualnych uzgodnień z pozwaną. Ich zastrzeżenie w stosunkach z konsumentem jako niedotyczące świadczeń głównych stron, uznać należy za niedozwoloną klauzulę umowną, gdyż kształtują one jego sytuację w sposób podobny do lichwy, co jest powszechnie przyjmowane za sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Reasumując, zapisy umowy pożyczki dotyczące opłaty przygotowawczej oraz opłat związanych z nieterminową spłatą i obsługą zadłużenia przeterminowanego, jako niedozwolone klauzule umowne, zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., nie wiązały pozwanej. Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 385¹ § 1 i 2 k.c. i art. 481 § 2 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę należności głównej i skapitalizowanych odsetek umownych łącznie 1.043,14 złotych wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym tj. od dnia 17 października 2016 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl przepisu art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Przy przyjęciu wartości przedmiotu spory na kwotę 1.606 złotych powódka wygrała sprawę co do kwoty 1.043,14 złotych, a więc w 65%. Na koszty procesu składały się: opłata od pozwu w kwocie 30 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w wysokości wskazanej w żądaniu pozwu tj. 900 złotych. Powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie zmieniła wniosku w zakresie żądania zwrotu kosztów procesu po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego, jedynie przedłożył dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie koszty procesu jakie poniosła powódka wyniosły 947 złotych. Uwzględniając więc część w jakiej powódka proces wygrała Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanej kwotę 615,55 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd zgodnie z przepisem art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
- S., (...)